

Audiocafé – reflexia

Ema Klubisová, 498963

Ako by som začala.... Tento kurz bol pre mňa spríjemnením a uvoľnením semestra aj napriek tomu, že som sedela sama medzi štyrmi stenami svojej izby. Je mi ľúto, že som Audiocafé nezažila prezenčne s pohárom vína v ruke v atmosfére kaviarne divadla Husy na provázku, ale s tým sa bohužiaľ nedalo nič robiť.

Audio ma vždy fascinovalo a svojom štúdiu plánujem pokračovať v tomto smere. Audiocafé ma zaujalo najmä preto, že (okrem spomínanej atmosféry a relaxu) z ponuky predmetov je pre moje uši taký „úvodový“. Naučila som sa ako počúvať a interpretovať audio dokumenty a vďaka hosťom si teraz dokážem lepšie predstaviť ako zhruba vyzerá myšlienkový aj samotný tvorivý proces pri tvorbe a zbieraní podkladov. Plus všetky problémy, ktoré môžu v priebehu nastať.

Z jednotlivých počúvaní mnou najviac zarezonoval príbeh Zuzany Wimmerovej (Moja kamarádka Zuzka). Myslím, že to bolo druhé počúvanie. Pri tomto dokumente som bola ako na emocionálnej horskej dráhe – smiala som sa, plakala, bála sa. Pamätám si, že som čakala ďalší príbeh človeka s rakovinou, ktorý lacno hrá na pocity poslucháča, no bola som milo prekvapená. Zuzka mala veľmi sympatický prejav, z ktorého som cítila neskutočnú dávku energie. Jej prístup k situácií, v ktorej sa ocitla bol veľmi vyrovnaný a páčilo sa mi ako na mňa počas počúvania prenášala svoju energiu a bezstarostnosť. Taktiež so ocenila ako autorka Teraza Reková nahrávala, strihala aj viedla debaty so Zuzkou. Pôsobilo to na mňa ako by som tam bola s nimi. Poznačila som si, že autorka pracovala s tichom a jednotlivé audiá boli na seba po väčšine „nahrubo“ naskladané. Priznám sa, že si tieto detaily už moc nepamätám, ale keď sa nad týmto štýlom zamyslím, vytvára to kontrast, ktorý v konečnom dôsledku pomôže dynamike dokumentu. A tak sa to aj podľa mňa vo výslednom audiu odrazilo. Pre Zuzkine rozprávanie to bola asi dobrá voľba. Ako poslucháčka som s ňou strávila nejakú dobu a keď sa dokument skončil, cítila som nostalgiu, smútok, ale zároveň príjemnú energiu, ktorú Zuzka niesla naprieč celým dokumentom. Dobrou bodkou na záver dokumentu bol ten výstup na nejakú horu v okolí Brna so Zuzkinými kamošmi a posed pri ohni s gitarou. Bolo to veľmi autentické a neskľzlo to do lacného sentimentu. Autorka rozhodne nemala ľahkú úlohu, no za mňa to zvládla výborne. Taktiež si myslím, že bolo dobrým krokom nechať ten príbeh trochu „vychladnúť“ v šuplíku a potom ho s časovým (asi aj emocionálnym) odstupom dať dokopy a zverejniť.

Ostatné dokumenty vo mne nezanechali tak výraznú stopu ako Zuzka, ale ich vypočutia a najmä komentáre autorov ma obohatili skôr z technickej stránky. Ako som už spomínala, audio teraz vnímam komplexnejšie a v budúcnosti by som si rada Audiocafé znovu zapísala, no snád' už prezenčne.